

ת"ד 4832/05/14 - מדינת ישראל נגד ג'רסי מרג'יה

בית משפט השלום לתעבורה בנצרת

ת"ד 4832-05-14 מדינת ישראל נ' מרג'יה
בפני כב' השופט אלכס אחטר

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

ג'רסי מרג'יה

הנאשם

הכרעת דין

הנאשם הועמד לדין על כך שביום 16.01.2014 סמוך לשעה 07:30, נהג ברכב מסוג סיטרואן "c4" מ.ר. 61-750-64 (להלן: "הרכב"), בכביש 754 מכיוון הכיכר שביציאה מכפר ריינה לכיוון הכפר משהד, בהגיעו לקילומטר ה-57 של הכביש, ביצע פניית פרסה וזאת חרף העובדה שבמקום היה מסומן קו הפרדה רצוף וכשהפנייה הייתה פנייה אסורה על פי חוק ובכך חסם את נתיב נסיעתו של צד ג' - אייל שטיינר, אשר הגיע רכוב על קטנוע מהנתיב הנגדי וכתוצאה מכך, סטה רוכב הקטנוע לשול הימני והחליק עם הקטנוע. עקב כך, רכב הנאשם פגע עם דופןו ברוכב הקטנוע והקטנוע נעצר בשול הימני לאחר שפגע בגדר הבטיחות, (להלן-"התאונה").

בעקבות התאונה, פונה רוכב הקטנוע באמבולנס לבית חולים "פוריה" לצורך קבלת טיפול רפואי כשהוא סובל מכאבים ורגישויות בחלקי גוף שונים. לקטנוע נגרמו נזקים בעקבות ההחלקה על הכביש ופגיעה בגדר הבטיחות.

על פי כתב האישום, הנאשם במעשיו המתוארים לעיל, חצה ברכבו דרך המחולקת על ידי קו הפרדה רצוף, ביצע פניית פרסה תוך סיכון עוברי דרך וגרם לתאונת דרכים בה נפגע אדם וניזוק רכוש - עבירה בניגוד לסעיף 36(ב)(ג) לתקנות התעבורה התשכ"א-1961, ביחד עם סעיפים 62(2) ו-68 לפקודת התעבורה (נוסח חדש), התשכ"א-1961, עבירה בניגוד לסעיף 44 לתקנות התעבורה התשכ"א-1961, ביחד עם סעיפים 62(2) ו-68 לפקודת התעבורה (נוסח חדש), התשכ"א-1961 ועבירה בניגוד לסעיפים 62(2) ו-38(2) ו-(3) לפקודת התעבורה (נוסח חדש), התשכ"א-1961.

תשובת הנאשם לאישום

ביום 02.07.2014 השיב הנאשם לאישום, באמצעות בא כוחו כדלהלן: "הנאשם מואשם בכך שהגיע לכפר ריינה, רצה להיכנס לתחנת דלק, ביקש רשות משיירת רכבים לעשות פרסה, אומנם על פס לבן, הרכב נעצר, אפשר

לו לבצע את פנית הפרסה, אופנוע משטרתי שהחליט שהוא צריך לעקוף על השול, נבהל, החליק, הנאשם לא אשם בתאונה למרות שאשם בביצוע פרסה בקו לבן שעל כך מקבלים קנס. האשמה של האופנוע שעקף על השול בניגוד לחוק. צילמתי את חומר החקירה".

בהמשך, פירט בא כוח הנאשם את תשובתו בהתייחסותו אל סעיפי העובדות בכתב האישום כדלהלן: "**ב"כ הנאשם:** מודים שהיו לו כאבים ורגישויות ואין צורך ברופאים, מבקשים להודיע שאם יזוכה מעבירה של חבלות של ממש, נעמוד על עתירה להטלת הוצאות.

פרק העובדות:

סעיף 1 - מודים.

סעיף 2 - מודים עד המילה - שעשה פרסה על קו הפרדה רצוף, לא מודים שהפניה היתה אסורה, אין איסור לביצוע פרסה. זה שבנתיב הנגדי נסע אותה שעה אייל לא נכון, הבוחן כתב שהוא נסע על השול וזאת בהתאם לדוח של הבוחן.

אומרים שהיה רכב שם שאפשר לו את הפניה שכן במקום נוצר אותה עת פקק תנועה.

סעיף 3 - אין מחלוקת על סעיף זה, מודים בסעיף זה ולכן לא צריך להוכיח טענה זו".

ביום 11.02.2015 התקיימה ישיבת ההוכחות בה העידו כל עדי התביעה, נשמעה גם פרשת ההגנה והצדדים סיכמו את טענותיהם בעל פה.

אכריע תחילה בשאלה - האם העבירות בוצעו בנסיבות של סעיף 62(2) לפקודת התעבורה, היינו האם הנאשם נהג בקלות ראש או ברשלנות או שמא כגרסתו נהג בחוסר זהירות בלבד בנסיבות של תקנה 21(ג) לתקנות התעבורה? המאשימה ייחסה לנאשם בכל שלושת סעיפי האישום את נסיבות ביצועם בהתאם לסעיף 62(2) לפקודת התעבורה. כאמור, קיים הבדל בין הסעיף בפקודה לבין התקנה, הבדל בענישה אשר מתבטא בהטלת פסילת מינימום של שלושה חודשים, ככל שנאשם יורשע בעבירה בנסיבות המפורטות בסעיף הפקודה.

בת"ד 2136/05 מד"י נ' שוויקי מוחמד, (פורסם באתר נבו), סקר כב' השופט אברהם טננבוים את הפסיקה אשר דנה בהבדל בין סעיף הפקודה לבין התקנה, לרבות ההבדל ברמת הענישה. כב' השופט טננבוים קבע כי מטרת הסעיף בפקודה, לשמש במקרים בהם יש יסוד להחמיר מעבר לתקנה גופה. הפרשנות העדיפה שתוענק, תהא תכליתית כך שהשוני הוא ביסוד הנפשי.

בענייננו, הנאשם ביקש לחצות אל עבר הנתיב הנגדי בניגוד לכללי הדרך, הוא היה מודע לקיומו של שטח ההפרדה וקו ההפרדה הרצוף ובכל זאת מצא לנכון, על מנת לקצר את נסיעתו, לבצע פניית פרסה במקום זה. במה שונה מקרה זה ממקרה בו מבצע הנאשם פניית פרסה אסורה, במקום בו מוצב תמרור האוסר על ביצוע פניית פרסה? לטעמי אין הבדל

מהותי בין שני התרחישים. הנאשם ביקש לפנות שמאלה, לדבריו רכב אשר בא ממולו בנתיב הנסיעה הנגדי אפשר לו לבצע את פניית הפרסה. חוסר זהירותו של הנאשם התבטא בכך שלא צפה כי הקטנוע ינוע בשול הכביש.

לא בכדי המאשימה הציגה בפני בית המשפט את ההנחיה המשטרית נ/1 - "אכיפה נגד רכב דו גלגלי בשול הכביש", לפיה אין לבצע אכיפה כנגד רכב דו גלגלי הנוסע בשולי הדרך, כאשר ישנם בדרך עומסי תנועה. אין חולק כי במקום ובשעה המצוינים בכתב האישום, היה עומס תנועה.

על כן אני קובע כי בענייננו, לא ניתן לייחס לנאשם קיומו של יסוד נפשי או עובדתי חמור והמדובר בתאונה "שגרתית" שאינה חריגה על פי נסיבותיה וודאי שאינה חריגה באופן המצדיק את הרשעתו של הנאשם בעבירה המיוחסת לו בהתאם לסעיף 62(2) לפקודה.

בהתאם לכך, אני מזכה את הנאשם מעבירה בניגוד לסעיף 62(2) לפקודה ומרשיע אותו בעבירה בניגוד לתקנה 21(ג) לתקנות התעבורה, עבירה אשר ממילא בא כוחו הודה בה.

האם רוכב הקטנוע אכן נסע בנתיב הנסיעה הנגדי כחוק או שמא נסע בשול הימני? מטעם התביעה העיד הבוחן, מר קרני לדאני (עד תביעה מס' 2), מטעמו הוגשו הראיות אשר נערכו על ידו, סומנו ת/2 - ת/7. בחקירה הנגדית התייחס העד למיקום נסיעת הקטנוע והשיב כדלהלן:

ש. מפנה לת/4 תמונה 8, רואים את החריץ שהשאיר האופנוע ?

ת. נכון.

ש. ואת כיוונו ?

ת. נכון.

ש. מכאן אפשר להסיק שהאופנוע נסע על השול כפי שציינת לפני התאונה ?

ת. האופנוע נסע על השול הימני בנקודה שבה איבד את השליטה שלו, סימן החריצה מצביע שהאופנוע נמצא על הצד הימני שלו במונח המקצועי זה נקרא החלקה צידית, הרוכב אינו נמצא כבר על האופנוע והאופנוע מחליק על השול הימני, החריץ אינו מצביע בהכרח על כיוון הנסיעה של האופנוע, כלומר שלא בהכרח שהוא נסע על השול.

ש. אבל כתבת את זה בדו"ח ?

ת. נכון שכתבתי, זה מצביע על כיוון הנסיעה שלו, זה מקום ההימצאות שלו.

ש. אתה קבעת שהוא נסע על השול, אפילו צירפת הנחייה ?

ת. ההחלטה שלו היא בשול, כל הממצאים נמצאו רק בשול הימני, הדבר מצביע על נסיעה שלו בשול במצב של החלטה. לא מצב של נסיעה.

אין חולק כי הקטנוע נעצר בשול הימני לאחר שהחליק, נפל על צדו ופגע בגדר הבטיחות, אולם האם עובר להחלטה, נסע הקטנוע בשול הימני? כפי שניתן לראות, העד טען כי הקטנוע החליק בשול, כל הממצאים היו בשול אולם היסס וטען כי הדבר מצביע "על נסיעה שלו בשול במצב של החלטה". ביחס לנקודה זו הותיר העד בליבי תהיות, הכיצד יכול קטנוע לנוע במצב של החלטה? מדוע לא אמר העד, ברחל בתך הקטנה, כי הקטנוע החליק על צדו בשול הימני, מדוע היה צריך העד להתנסח באופן הנ"ל ולציין כי הקטנוע נסע בשול הימני במצב של החלטה?

בהמשך חקירתו הנגדית, כאשר עומת העד עם נוהל אכיפה כנגד רכב דו גלגלי בשולי הדרך, (נ/1), השיב באופן נחרץ יותר כדלהלן:

ש. מפנה אותך לת/7 לעמוד האחרון, כתבת בסעיף 15, סעיף קטן 2, כתבת שזכותו של אופנוע לנוע על השול ואף צירפת הנחייה לגבי אכיפת דו"חות לאופנועים שנוסעים על השול, זאת ההנחיה שצירפת ?

ת. נכון מאוד.

ההנחיה מוגשת ומסומנת נ/1.

ש. ההנחיה הזאת יחד עם הקביעה שלך בסעיף 3 לאותו סעיף 15 שאומר שהיה פקק מצביע על כך שאתה סברת שהאופנוע נע על השול.

ת. לא רק סברתי, גם קבעתי, אני חוזר ואומר שהוא נע על השול. כל הממצאים של זירת התאונה נמצאים על השול הימני.

עובדה זו באה לידי ביטוי גם בסעיף 15 (1) לדו"ח הבוחן (ת/7), הבוחן ציין באופן חד משמעי כדלהלן: "מחומר החקירה עולה כי רוכב האופנוע נע בשול הימני עובר לתאונה, זו גם נקודת האימפקט בתאונה".

הנה כי כן, מתבררת התמונה לפיה, הקטנוע אכן נע על השול הימני. נע, בבחינת נסע, נסע משמע טרם החלטה.

בהמשך, העד מציין כי משטרת ישראל אינה אוכפת עבירה של נסיעת קטנוע בשול הכביש בעת פקק תנועה, (נתון אשר הועלה באופן ייזום ע"י העד בדוח הבוחן ת/7). העד טען כי התאונה לא הייתה מתרחשת אילו הרכב לא היה עובר קו ההפרדה הרצוף, (עמ' 8 שורות 19-24 לפרוטוקול), העד לא אמר כי על פי הממצאים ניתן לקבוע באופן וודאי שעובר להחלטה הקטנוע, נסע הקטנוע בנתיב הנסיעה הנגדי כפי שהדבר בא לידי ביטוי בפרק העובדות בכתב האישום.

מהאמור לעיל נמצא כי אכן היה עומס תנועה בכיוון נסיעת הקטנוע, עובר לתאונה נע הקטנוע בשול הימני והקטנוע החליק כתוצאה מאיבוד שליטה של הנהג, (לעניין אחרון זה ראו סעיף 10 (4) ת/7 "כיוון סימון המריחה מצביעה על נסיעה בשול הימני של אופנוע ב' עובר לתאונה"). נוכח האמור לעיל, אני קובע כי המאשימה לא הוכיחה במידת ההוכחה הנדרשת כי עובר לתאונה, נהג רוכב הקטנוע בנתיב הנגדי וסטה לכיוון השול הימני והחליק רק כאשר הבחין ברכב הנאשם אשר ביצע את פניית הפרסה האסורה וחסם את נתיב הנסיעה.

למען הסר ספק, אציין כי גרסת נהג הקטנוע לא נעלמה מעיני, גרסתו הסדורה לכאורה, לעניין זה, פורטה בחקירתו הראשית בעמ' 12 שורות 14-17 לפרוטוקול. אולם, בהמשך החקירה הראשית הבהיר כי נסע בצד הימין של הנתיב הימני, לא מעבר לשול ובחקירה הנגדית דבק אומנם בגרסתו אך אני מקבל את גרסתו לעניין זה וקובע כי על פי הממצאים אשר הובאו לפני, לא ניתן לקבוע באופן חד משמעי כי גרסת המאשימה לעניין זה, הוכחה מעבר לכל ספק סביר.

המאשימה טענה בסיכומיה לעניין זה כי, "גם אם בית המשפט יקבע כי אכן הקטנוע נסע על השול, אין בכך כמובן כדי להפחית או להוריד מאחריותו של הנאשם שלא מסר כל הסבר סביר רציני מקובל לשכנע מה הייתה הסיבה לביצוע הפנייה", (עמ' 18 שורות 3-5 לפרוטוקול). מיקום נסיעת הקטנוע עובר להחלקתו, הינה עובדה הטעונה הוכחה. לא בכדי, ציינה המאשימה בפרק העובדות כי הקטנוע נסע בנתיב הנגדי ומשכך, עליה להוכיח עובדה זו. בין עובדה זו לבין ביצוע פניית הפרסה אין לטעמי קשר כלשהו שכן הקביעה כי המאשימה לא הוכיחה בראיותיה עובדה זו, אינה מפחיתה כהוא זה מגיבוש מסקנה ביחס לסיבת ביצוע פניית הפרסה על ידי הנאשם.

האם רוכב הקטנוע אכן נחבל כתוצאה מהתאונה? נקודת האימפקט בין שני כלי הרכב ארעה בשול הימני כפי שהדבר מפורט בת/7, ת/2 ו - ת/6. הבוחן העיד כי בהתאם לסעיף 5 לת/7, נמצא נזק קל בטמבון הקדמי של רכב הנאשם אשר מצביע בהכרח על אימפקט בין שני כלי הרכב בשעת התאונה (עמ' 9 שורות 8-10 לפרוטוקול). עם זאת, בהמשך החקירה הנגדית מציין העד כי לא ביצע התאמת נזקים והבהיר כי הפגיעה הייתה לאחר שהקטנוע החליק ושכב על הכביש, (עמ' 9 שורות 11-16 לפרוטוקול). כאשר נשאל העד האם על פי ממצאיו הוא יכול לקבוע באופן וודאי שהנזק הנטען לעיל, נוצר כתוצאה מהתאונה נשוא כתב האישום, השיב בהססנות ובחוסר החלטיות, תוך ציון כללי בלבד שכיווני הנזק תואמים לפגיעה, אולם הוא לא מדד את גובה הטמבון והתאימו לנקודת הפגיעה של הקטנוע, אלא הסתפק באמירות כלליות בלבד שלא ניתן לבסס עליהן ממצא פוזיטיבי מוחלט.

נהג הקטנוע, מר אייל שטיינר העיד לעניין זה כי הקטנוע החליק והוא התגלגל אל עבר הרכב, הוא טען שהוא עצמו בגופו פגע הרכב הנאשם ולא הקטנוע, "האופנוע החליק, אני כתוצאה מהנסיעה קדימה התגלגלתי לעבר הרכב, פשוט אני זוכר את עצמי שוכב על הדופן של הנוסע, הדופן הימני של הרכב. אני פגעתי ברכב, אני אישית לא האופנוע", (עמ' 12 שורות 23-25 לפרוטוקול, וכן בשורות 15-17 בעמ' 12 לפרוטוקול).

סעיף 34 כד לחוק העונשין, התשל"ז-1970, הינו סעיף ההגדרות אשר מגדיר את המונח חבלה כדלהלן: "מכאוב, מחלה או ליקוי גופניים, בין קבועים ובין עוברים". החבלה אשר יוחסה לנאשם על פי כתב האישום הנה חבלה של ממש, (להבדיל מחבלה חמורה או חבלה מסוכנת, ראו לעניין זה את סעיף ההגדרות).

המחוקק לא קבע מהי ההגדרה של "חבלה של ממש", המחוקק לא ביקש ליצור אבחנה נוספת לסוגי החבלות אשר הוגדרו בחוק. כב' השופט קדמי, סבור כי חבלה של ממש, הנה פגיעה גופנית מוחשית. בפסיקה נקבע כי לא כל חבלה הנה בהכרח חבלה של ממש, המבחן הינו בחינת תוצאת החבלה הנראית לעין, כגון חבורה, דם וכדומה, (רע"פ 1501/76 לחמני (נחמני) נ' מד"י, פ"ד מו (2) 644,649).

על כן, פגיעות קלות אשר נתמכות באסמכתא רפואית כממצא, לא יוכרו בהכרח כחבלה של ממש, שריטות קטנות ושטפי דם קלים אינן מגבשות בהכרח את המסקנה כי החבלה הינה חבלה של ממש, (ע"פ 2125/94 בן ארי נ' מד"י, דינים מחוזי כרך כו (6), 941).

ת/8, הנה התעודה הרפואית של נהג הקטנוע אשר פונה אל בית החולים "פוריה" באמצעות אמבולנס, (לא הוגשה ראייה מטעם התביעה לעניין פינוי הנפגע באמבולנס). הנהג התלונן על כאבים בצלעות ובברך שמאל. בבדיקה נמצאו רגישות בצלעות משמאל ורגישות באזור ברך שמאל ונצפו סימני חבלה על העור הברך. עם זאת, הנפגע לא נזקק לטיפול רפואי מיידי כלשהו והומלץ על מנוחה בת שבוע ימים ומעקב אצל רופא מטפל, (כנראה משפחה).

על פי סעיף 3 לפרק העובדות של כתב האישום, מצינת המאשימה כי הנפגע סבל מכאבים ורגישויות בחלקי הגוף השונים וכתוצאה מכך מיוחסת לנאשם עבירה בניגוד לסעיפים 38(2) ו-3(3) לפקודת התעבורה. המאשימה העמידה את הנאשם לדין בגין שתי החלופות של סעיף 38(2) ו-3(3) לפקודה, ולאור הראיות אשר הובאו לעניין זה, אני קובע כי המאשימה לא עמדה בנטל הבאת הראייה וההוכחה הנדרש ממנה לצורך הרשעת הנאשם בעבירה בניגוד לסעיף 38(3) לפקודת התעבורה, כפועל יוצא ממסקנה זו ומקביעתי כי יש לזכות את הנאשם מביצוע העבירות בנסיבות סעיף 62(2) לפקודה, אני מזכה את הנאשם גם מביצוע העבירה בנסיבות סעיף 38(2) לפקודה.

האם חציית שטח הפרדה וביצוע פניית הפרסה אשר במקום, אכן אסורים על פי החוק? סעיף ההגדרות בתקנות התעבורה קובע כי שטח הפרדה הינו: "כל מבנה, אי תנועה, סימון שטח על פני הדרך, גינה, שטח לא סלול וכיוצא באלה, המחלקים את הדרך לארכה". אין חולק כי הנאשם חצה שטח הפרדה בניגוד לחוק וזאת עולה אף מתשובתו לכתב האישום: "הנאשם לא אשם בתאונה למרות שאשם בביצוע פרסה בקו לבן שעל כך מקבלים קנס...". (עמ' 1 שורות 11-12 לפרוטוקול).

עיון בתצלומים, ת/4, מגלה כי אכן על הכביש, לאחר אי התנועה המבוטן, קיים סימון שטח על פני הדרך אשר מתבטא בהמשך אי התנועה ובפס רציף. משמע, במקום בו חצה הנאשם אל עבר הנתבי הנגדי, לא היה סימון אשר אפשר לו לעשות כן וחרף האיסור, הוא בחר לקצר את דרכו ולחצות שטח הפרדה תוך ביצוע פניית פרסה אסורה.

על כן, ביחס לשאלה זו, אני קובע כי לאור מכלול הראיות אשר הובאו לפני, לרבות תשובת הנאשם לאישום, הנאשם ביצע פניית פרסה בניגוד לכללי הדרך, מקום בו מופיע סימון שטח על פני הדרך, היינו פניית פרסה על שטח הפרדה, עבירה בניגוד לסעיף 44(א) לתקנות התעבורה וכן חצה שטח הפרדה בכביש המחולק על-ידי קו הפרדה, עבירה בניגוד לתקנה 36(ג) לתקנות התעבורה.

באשר לגרסת הנאשם, אני נדרש להכריע בין הסתירות בגרסאותיו כפי שנטען בידי המאשימה בסיכומיה, וזאת לאור קביעותי כאמור לעיל.

סופו של דבר, אני מזכה את הנאשם מהעבירות המיוחסות לו בניגוד לסעיפים 62(2) ו- 38(2) ו- (3) ו- 68 לפקודת התעבורה ומהעבירה המיוחסת לו בניגוד לתקנה 36(ב) לתקנות התעבורה.

אני מרשיע את הנאשם בעבירות המיוחסות לו בניגוד לתקנות 44(א) ו- 36(ג) לתקנות התעבורה בלבד.

המזכירות תעביר העתק מהכרעת הדין לצדדים.

ניתנה היום, ו' ניסן תשע"ה, 26 מרץ 2015, בהעדר הצדדים.